

ישעיהו דרוור

"תערוכות תל-אביב" / הארץ / 12.2.65 / תע' יחיד / גלריה "צ'מרינסקי" / תל-אביב

ציוריו של ישעיהו דרוור הם ביטוי לסוג טעם שהתפתח בשנים האחרונות בקרב חלק מהקהל, ובקרב כמה ציירים בכלל זה, ושלפיו אפשר לבנות ציור על ידי איסוף האלמנטים "היפים" שבציור המופשט ולארגנם במסגרת ציור פיגורטיבי, שיהנה משני העולמות כאחד.

מבנה ציור כתמי, רווח מאוד בארץ בשנים האחרונות. בחלקו, מקור מבנה זה מניסוייו הנועזים (בזמנם) של ניקולא דה-סטאל, ובחלקם, לפחות בארץ, מצויריהם של מאירוביץ, וכסלר, פימה וגרוס. אך בעוד שהציירים האלה הגיעו לדרך ציור זאת מתוך כורח פנימי ותוך גיבוש איטי של שפת ציור אישית, קיימת הנטייה אצל ציירים אחרים - וישעיהו דרוור בכללם - לבוא אל המוכן ולהשתמש במערכת כתמית כמובן מאליו. צייר כזה, החש ש"יש לחוק ולהוסיף", פונה גם לשימושים טכניים אחרים הנראים לו כחלק מהאופנה העכשווית. שימוש נוסף כזה הוא השימוש בחומר בו נוקט ישעיהו דרוור. החומר מופיע כאן, עוד יותר במודגש מהנחת הצבע הכתמית, באספקט אסתטי מקשט בלבד, היינו ללא כל הצדקה ציורית-מהותית. אם יתווסף לצבע ולחומר גם דימוי פיגורטיבי, יתקבל תיאור ציור הדומה ביותר לציורו של ישעיהו דרוור.

ישעיהו דרוור מחונן, ללא ספק, בטעם טוב ובתחושה צבעונית, אך באלה עדיין אין כדי לחפות על חוסר תוכן ועל אקלקטיות בולטת ביותר. במקרה כזה, אפילו מעלותיו וכושריו של המצייר עלולים להיות לו למפגע: דווקא יכולתו של ישעיהו דרוור להניח "כתם יפה" ותחושתו הצבעונית, גורמים לנטייה בולטת מאוד "לייפות" את הציור תוך ויתור על כל סיכוי לאמת פנימית מעבר לרגשות.